

[Indenrigsministeren.]

ændring af tuberkulosestøtteloven i overensstemmelse hermed.

I det førnævnte udgiftsbeløb på 220 mill. kr. fragår der ca. 3,4 mill. kr., som staten ved denne lovændring sparer på kontoen for statstilskud i henhold til tuberkulosestøtteloven.

Ved lov nr. 85 af 31. marts 1958 blev der — alene med virkning for finansåret 1958-59 — ydet amtskommunerne et tilskud til nedsættelse af den amtskommunale ejendomsskyld. Tilskuddet androg i alt ca. 4 mill. kr., hvoraf størstedelen, ca. 3,2 mill. kr., tilfaldt Københavns amtskommune.

Da denne tilskudsordning ikke vil blive forlænget, og da sygehusudgifterne er ganske særlig byrdefulde for Københavns amtskommune på grund af denne kommunes specielle struktur, foreslås det ved lovforslagets § 4, at der for hvert af finansårene 1959-60 og 1960-61 ydes Københavns amtskommune et ekstraordinært tilskud af statskassen på 3 mill. kr., således at dette tilskud skal fradrages i det beløb, der ellers ville være at udskrive som amtskommunal ejendomsskyld.

Med disse bemærkninger skal jeg herved anbefale de to lovforslag til velvillig og hurtig behandling i det høje folketing.

Mødet udsat kl. 12¹⁸.

Mødet genoptaget kl. 14³⁰.

Forhandlingen om forslag til lov om boligtilsyn og forslag til lov om sanering af usunde bydele genoptoges.

(Foregående del af første behandling findes i tidenden sp. 3205).

Alfred Jensen: Hvis de 2 lovforslag, der her er til behandling, kunne medføre en forbedring af de gamle boliger og de usunde boligkvarterer, ville det være et mægtigt gode. Vi har jo her i landet masser af boliger, der er lidet egnede til menneskebrug, og som ikke opfylder de elementære krav, man

må stille. Jeg har tidligere gjort opmærksom på, hvordan dr. Vagn Christensen har påvist, at i de usunde kvarterer kommer sygdommen hyppigere som gæst. Alene det understreger jo den samfundsmæssige interesse i at få foretaget en forbedring af boligene og sanering, hvor forbedringer ikke er mulige.

Når man tager det i betragtning, er det jo noget beskæmmende, at vi ikke er kommet længere med saneringsarbejdet, end vi er. Sanering af 3 000 udslidte boliger, utjenlige til menneskebrug, i løbet af 20 år er jo faktisk et kummerligt resultat. Man har vel lov at sige, at vi faktisk ikke er kommet et skridt videre frem. I de år, der er gået, hvor kun 3 000 boliger af dem, der absolut måtte væk, er blevet fjernet, er jo nye rækker af boliger blevet udslidt og er ikke længere tjenlige til menneskeboliger. Hertil kommer, at igennem de mange år er vedligeholdelsestilstanden i de ældste boliger blevet i allerhøjeste grad forringet. Man kan se i de indre kvarterer, hvor dårligt det står til med køkkener og med entreer; i visse ejendomme er der uhumske tilstande, som vi absolut ikke kan være bekendt, tilstande, som heller ikke, hvad vedligeholdelse angår, ville blive tolereret, for så vidt der var lejligheder nok. Det går udelukkende, fordi den mand, der står og savner tag over hovedet, må finde sig i at flytte ind i en sådan aldeles utilfredsstillende lejlighed. Jeg er klar over, at når vi ikke er kommet videre med at forbedre boligstandard, så kommer man ikke uden om at tage hensyn til, at der har været krig i denne 20 års periode, at vi har haft materiale mangel og nu sidst også har haft bolig mangel. Alt dette medfører, at man ikke kan fare frem med så hård en hånd mod de gamle, kondemneringsmodne lejligheder, som man egentlig gerne ville.

Det må også i denne forbindelse siges, at samfundet har været noget tilbageholdende med at sikre muligheder for en forbedring på dette område. Jeg har ved behandlingen af lejelove og boligstøttelove gjort opmærksom på, at vi i Danmark ofrer mindre på opførelse af boliger end de øvrige skandinaviske lande, og det er naturligvis både urimeligt og utilfredsstillende. Det er forholdsvis, der kunne have været rettet, hvis